Ч. 250 (11.501). Львів, четвер 8. листопада 1928. [illegible] Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Наша відповідь.

Львів, 7. листопада 1928.

Три перші дні листопада 1928, три дні, виповнені трагічними подіями і нападами на українські установи а навіть приватні доми, не остали без глибокого і звучного відгомону в широких колах — так сказатиб — універсального українського громадянства. В створених умовинах не маємо спроможности подати згідного з дійсністю ходу подій, перевести їх аналізи та дійти до ядра справи й підмітити їх причини. А все-таки тісно обективні факти й їх причиновий звязок та залізна льогіка скорше чи пізніше в світлі безкомпромісової правди мусять вийти на верх.

З огляду на нашу неспроможність освітлювати й оцінювати події, теперішній внутрішній білянс цих подій в найкращому випадку може бути в очах польського громадянства узмістовлений словами варшавського „Глос-у Правди“, який — помістивши знимку здевастованої погромом друкарні Вид. Спілки „Діло“ — „пояснив“ її таким написом: „**Ukraińskie ekscesy we Lwowie: Zdemolowana drukarnia Stauropigji**“.

Таке освітлення можнаб висловити також відомим чотировіршом:

„**Kiedy Kara Mustafa, słynny wódz Krzyżaków**
Zdobywszy szturmem Alpy, szedł prosto na Kraków,
Wtedy to wódz waleczny i do czynów skory
Pobił go pod Parkanami król Stefan Batory“.

Та в даному випадку не про це йде. Зріле українське громадянство знає, як оцінювати і як ставитися до цих подій. Найшли вони вже широкий відгомін серед українського громадянства по той бік Збруча, а без сумніву відгукнеться на нього й заокеанське громадянство. Також культурний світ менше або більше зареагував на сьогорічні листопадові події.

Оцінка їх серед українських громадянських кол є однозгідна й одностайна. Але цего мало. Наша постава і назверх мусить прибрати очевидні, наглядні форми. На довершений на нас погром ми мусимо дати відповідь, гідну зрілого, культурного народу. А тією відповідю може бути тільки одно: **обединання всіх сил українського громадянства в одній організованій лаві**, в одній всенародній громаді, скутій одною думкою, одним бажанням, одним змаганням спільної, гармонійної праці для добра народу як цілости, для його всестороннього розвитку і поступу. Геть усі невагодини і чвари, геть злобу, підзорливість, ворожнечу й недовіря! Нехай живе обединений, солідарний український народ, заступлений всіми громадянськими організаціями в одній доосередній, всенародній установі!

Такі думки ширяють тепер серед нашого громадянства, такі погляди й побажання висловлюються. Коли цю справу, це стихійне змагання широких українських кол висловлюємо прилюдно, то ми передаємо тільки те, що досі було підсвідоме, а під впливом останніх подій стало загально свідомим.

Перший крок у тому напрямку повинні і мусять зробити наші виборні представники. Не сміє бути двох українських репрезентацій. Перед лицем небезпеки, яка нам погрожує, вибрані представники українського народу: посли й сенатори — повинні обеднатися в одну, суцільну репрезентацію українського народу. Спільному наступові наших противників мусимо протиставити спільний фронт українських активних сил. Нехай же наші представники здійснять загальне домагання мас і нехай своїм обеднуючим кроком дадуть приклад, гідний наслідування, всьому громадянству.

Дальшим кроком наших відповідальних чинників мусить бути створення українського громадсько-кермуючого, верховного і провідного осередка чи то шляхом реституції Української Національної Ради відповідно до змінених умовин, чи то шляхом створення Української Верховної Ради. В склад того провідного національно - установчого і виконавчого осередка повинні ввійти всі посли й сенатори та представники політичних організацій, репрезентуючи цілість українського життя, його розбудови у всіх напрямках та оборони дотеперішніх наших надбань.

Є це речі основні, преважні й далекосяглі, а одночасно справи, які єдино можуть бути основою і змістом нашої відповіди.

Одночасно завданням нашого громадянства є спільними силами покрити величезні втрати погромлених установ, а в першу чергу установ культурно-освітніх і гуманітарних.

В широке мотивування й аналізу та подробиці зі зрозумілих причин не вдаємося. Тільки загально по лінії загально-громадянських інтенцій зазначуємо, якою повинна бути наша відповідь. І такою вона мусить бути, якщо ми є зрілі, якщо ми свідомі ваги переживаного нами моменту.

ТРИ ДНІ.

„Слово Польске“ у ролі ментора.

„Слово Польске“ один з моральних спричинників чорносотенних погромів, починає робити відворот в спосіб, гідний цього органу готентотської етики. В статейці „Відгомони українських ексцесів в „Ділі“ цей орган новітніх канібалів пише:

„Діло“ в межах — як заявляє — охоти оминути конфіскати — солідаризується з ексцесами, викликаними берлінськими агентами. Роздуває розміри вуличної авантури для надання їм „історичного розголосу“. Однак одночасно перфідно намагається представити, що ті події викликав надзвичайний додаток, який видало пополудні 1. листопада „Слово Польске“, доносячи про [illegible] псоти з фанами і про смаркачівське облиття чорнилом памятника „орлят“ на політехніці, — так, якби зорганізована і з гори уплянована з панахидами на пл. св. Юра демонстрація була реакцією на надзвичайний додаток нашого часопису, а не „вчинком“ („вичином“) та інсценізацією згори уплянованої тими самими руками і чужими грішми, що зорганізували і варварське провокаційне зневажування памятників поляглих на Перієнківщ і в городі політехніки“.

Після того цей „благородний“ орган приводить опис подій на пл. св. Юра, поданий нами за „Новою Зорею“ — з огляду на те, що **наш** опис тих подій сконфісковано. Однак культурні представники журналістичної етики пропускають подане нами джерело і пишуть:

„В тих словах „Діло“ [illegible] щиро, що інтенцією святоюрської демонстрації було вивести товпу під [illegible] карабінів і стрілами спровокувати [illegible] поліції, щоби були жертви, щоби було якнайбільше трупів і ранених кулями, головно жінок і дітей. То нікчемне і бестіяльське підприємство „українських“ провокаторів, [illegible] крови і спокою наших органів [illegible]. Провоко[illegible], зовсім не повелося: Провокована стрілами поліція не покористувалася [illegible] зброєю в дні один зі святоюрських демонстрантів не був „ранений стрілами“. І не було іншої крови, крім гузів і побитих задів. Тої правди „Діло“ [illegible] польської преси не [illegible], зате брехливими і [illegible] намагається викликати у [illegible] читачів [illegible] враження, що була якась кривава масакра, про яку з цензурних причин „Діло“ може писати лише посередньо і лише між рядками“.

Дальше „Слово Польске“ полемізує з польською бруковою пресою, яка „роздула ексцеси до якихось поважних замішань, ділаючи зі шкодою для **самої справи і для держави**“.

В полемічному розмаху це львівське „Новое Время“ читає адмотацію своїй варшавській посестрі „Газет-і Варш.“, яка

„цілком фальшиво і по дитячому представляє вірух **цієї** молоді, як акцію зорганізовану і то натурально зорганізовану акцію „народової“ молоді, чваниться якоюсь летючкою, що накликує до реакції і оголошує навіть її текст, якби для ужитку „Діла“ і ворожої нам пропаганди“.

Так „заспокоююче“ й „академічно“ пише орган „Зесполу сту“, орган польської передової інтелігенції (професорів університету, лікарів, адвокатів, інженерів і т. і.).

М. ФІЛЮСІВНА ЖИЄ.

Вся вчорашня львівська преса, а з нею і наш орган, принесла вістку про смерть робітниці переплетництва М. Філюсівної, яка, як показується, не відповідає дійсности. М. Філюсівна жиє. Перебуває вона в загальному шпиталі, терпить на страшні болі голови а при тім має зломану одну руку.

РЕВІЗІЇ У ЛЬВОВІ.

Тієї ночі перевела поліція ревізії в д-ра Палійчука, урядника Ревізійного Союзу і в дир. Серетовича.

В год. 2.30 дня 6-го п. м. перевела поліція ревізію в приватному помешканні Семена Трусевича, урядника Ревізійного Союзу. Ревізія тривала годину. Переводили її в присутности жінки і доньки. По ревізії списали протокол, який підписала пані Трусевичева і її донька.

АРЕШТУВАННЯ.

В ночі з 5-го на 6-го листопада арештовано студ. Богдана Серетовича по переведеній у помешканні ревізії, яка тривала від год. 12 до 8-ої. — До лісти арештованих треба ще додати: студентку Мриціяну Анну, арештовану при вул. [illegible] Софії, Витишка Степана і [illegible] [illegible] в домівці львівського „Лугу“ при вул. Коперника), а також урядничку книгарні „Рідної Школи“ Володимиру.

В останній хвилі довідуємося ще про арештування таких осіб: Бедея Степана, Дмитрова Теодора, Федорчука Михайла, Гладкого Івана, Чижівної Марії, Лупьяка Теодора, Остаповича Осипа, Павлика Миколи, Стопького Волод., Палевського Евгена.

При тій нагоді зазначуємо, що досі випустили на волю зпоміж арештованих досі студента Верганівського Ярослава і Матчака Михайла.

ПО ВИСОКИХ ШКОЛАХ ЛЬВОВА.

Вчора, 5. листопада мали місце у львівських високих школах ще такі події: в Експорт. Академії, при вул. Бурдарда на першій годині викладів зажадали студенти-поляки від професора, щоби візвав всіх українців опустити салю. Професор сказав, що не може цього зробити. Тоді поляки вийшли, а на годині остали тільки українці та жиди. По викладі вернули поляки на салю і порадившись відійшли зорганізовано парами на політехніку. Українці та жиди розійшлися.

Покривдження українців у Р. С. Ф. Р. Р.

Навіть Ларін признає це покривдження на сторінках московської „Правди“.

Відомий зі своїх нефортунних виступів у минулому році проти українізації в УСРР Ларін виступив на сторінках московської „Правди“ в обороні українців та їх національних прав у межах Російської Соціялістичної Федеративної Радянської Республіки.

Київська „Пролетарська Правда“ з 1. XI. н. р. передає статю Ларіна ось як:

„Сьогодні в „Правді“ вміщено статтю Ю. Ларіна про хибні ухили українізації, що її проводять у РСФРР. Ларін зазначує, що тільки 3/5 українців живуть на Україні; решта-ж, переважно, в РСФРР. І з них чимала частина — понад півтора мільйона чоловіка — в колишніх Курській та Воронізькій губерніях, що безпосередньо межують з Україною. Нещодавно, здіймаючи справу, що культурні права російських робітників і російських селян на Україні не досить охороняють, Ларін зазначив, що ще енергійніше треба викрити й викинути з практики таке саме нелоцінювання національно-культурних прав українських селян у Російській Республіці. Зібрані по Курській і Воронізькій губерніях відомости свідчать, що національна нерівність була й є ще там і, щоб її усунути, треба вдатися до рішучіших заходів, ніж досі намічалося“.

„Ларін далі зазначає, що в колишній Воронізькій губернії українці посідають майже суцільною масою чотири повіти. Це саме ми маємо й по кількох повітах Курської губернії. Українців цих [illegible] за українців не тільки з назви. Вони зберегли свою мову й побутові особливости. Найприродніше в таких обставинах, на думку Ларіна, те, щоб ці території ввійшли до складу суміжної з ними України. „Нема жадних підстав для того — каже Ларін, — щоб із суцільного району сельської українського народу викроювати шматки і заводити до складу сусідніх російських Курської та Воронізької губерень, до того до Харкова від цих частин Курської губернії близче навіть, ніж до Курська“.

„Далі Ларін розповідає про [illegible] бюрократами і [illegible] в українських [illegible]

мації повітів цих губерень. У Курській губернії скасовують звичайнісіньке викладання української мови. В одному повіті (Грайворонському) відмовлено селянам відкрити школу з українською мовою навчання коштом самих селян. Теперішніх шкіл абсолютно замало. По деяких місцях школи зовсім закривають. Обіжникове розпорядження про проведення українізації не запроваджують у життя, затримують по канцеляріях і воно проходить через цілу „сітку" тяганини. Запровадження української мови, обставлено такими складними процедурами, що утворюється таке враження, ніби гадають запровадити негрську мову серед людности, яка її не знає. А в тім справа йде по дозвіл людности, що розмовляє по українському, говорити й писати по українському й у своїх сільрадах та волвиконкомах. — „Щож треба робити? — запитує Ларін. — Українізувати всі сільради й волвиконкоми з більшістю людности, що вживає української мови, треба тепер таки., а не порядком перспективних планів. Українізацію шкіл по українських селах треба кінчити 1928-29 року. При теперішньому районуванні Центрального Чорноземного Краю треба виділити суцільний прикордонний український район і передати його Україні, оскільки місцева людність пристане на таке розвязання справи".

Видно, що дуже зле поводиться українському населенню в названих повітах, що ввійшли не знать чому до СРФРР, коли навіть такий росотяп як Ларін гіршиться теперішним невідрадним положенням українського населення, що його мову вважають там російські чиновники мало що не муринською.

Ромунське циганство.

Солодкі слова регенції й парляменту і циганство влади.

Ромунська влада взялася за „розвязку" національного питання, себто за заспокоєння примітивних культурних потреб нероманських народів. Уряд створив міністерську комісію для випрацювання „статуту для нац. меншостей", а член регенції кн. Микола при відкритті парляменту вказав на потребу порозуміння з меншостями „на основі взаємности".

Відповідь парляменту на престольну промову заключує в собі й уступ, присвячений національній справі. Той уступ звучить:

„Висока Регенціє! Зібрання послів виявить свою підтримку всім заходам, направленим на устійнення найбільш братнього відношення між меншостями Ромунії і її природним населенням. Також прицінується зібрання послів до найширшого лібералізму в приноровленні його в практиці до питання меншостей в рямцях вищих державних інтересів, бо воно переконане, що шляхом гармонізації всіх шпіх вітчини можна буде осягнути духове зміцнення всієї обєднаної Ромунії. Зібрання послів вірить, що питання меншостей мусить бути виключене з роду партійних справ, бо питання це вже по самій своїй природі вважається питанням надзвичайного значіння".

Великих слів велика сила та й більш нічого. І то слів фальшивих. Бо саме тоді, коли ці солодкі слова птичками літають від регенції до парляменту і навпаки, некультурна ромунська влада, в ганебний спосіб намагається закріпити обезправнення українського населення в шкільній ділянці і то на основі підступно вимамлених ухвал громадських рад. Ось що про це мовою Езопа пише в статті „Недогадливість" чернівецький „Рідний Край":

„Цими днями треба було ромунському правительству чорне на білім доказати перед світом не багато, лише три річи, а саме: перше, що в Ромунії нема вірних українців, а друге, що кілька ромунів, які забули ромунську мову й говорять дома по українськи, ані знати, ані чути не хотять нічого про заведення науки в українській мові по се-

лах у початкових школах, а проте, що то лиш деякі папи у місті, непотріби й бунтарі, які не мають для себе ліпшої роботи, як обчорнювати Ромунію і світ непокоїти дурними скаргами на правительство за утиски і гнет, яких нема у нашім краю. І це правительству удалося дуже добре. А ось, як воно сталось.

Українці висилають усякі скарги-жалоби до Ліги Народів в Женеві на ромунську владу за те, що вона не держиться ані міжнародніх договорів, ані своєї конституції, ані своїх законів, а незаконно гнете український нарід, як може і чим може, повасувала всюди українські школи: початкові, середні і на університеті всі українські катедри професорські, що й у церкві касують поволи українську мову й молитву, що при аграрній реформі робляться кривди українським селянам і т. д. На якісь там міноритарні конгреси їздять, тижневики видають і навіть денники. Ми гадали, що вже їх здавили, а вони, бач, денник — тепь під ніс! Пек цьому лиху!

Взяла влада і телеграму бе до префектів, та до преторів, а претори до громадських нотарів і секретарів: Скликайте зараз ради громадські і нехай вони ухвалять, чи треба їм української школи, чи ні. Лише робіть це зараз, щоб ті з Чернівець розголосу не робили. А ті зрозуміли, куди стежка в горох. Зібрали раду і давай доносити: так, кажуть, та так. Пан префект питається, якої школи вам треба. — Ну, якої? Української мови викладової, а ромунська мова як предмет. — „Ні, кажуть невиборні ради, досить 2 години українського в тиждень. А то ще й того не буде". — Сюди не туди й позаписували в протоколи, як їм було треба, але не громаді, а владі.

І це сталося по громадах чернівецького повіту, майже чисто українського, бо як тут пішло добре панкам під самим носом, то дальше й не питають. Як було треба, що хто де гавкне, чи брехне, а влада їм з громадськими протоколами, на білім папері тиць під ніс! І скаже: „Ну, дивіться, люде добрі. Ми нарід питали, його виборні ради громадські, а не простих собі приватних людей. Не хотять української школи селяни. А дальше й „Нема українців в Ромунії"

Ось так ромунські культуртрегери заспокоюють найпримітивніші культурні потреби українського населення. Обман і циганство — ось що визначує характер ромунської влади. Та українські відповідальні чинники в границях сучасної Ромунії і поза нею постараються виявити ромунські ходи за кордоном і звернути увагу культурного світа на антикультурну політику букарештенського циганства.

Свята 1. листопада.

ЧОРТКІВ.

В памятний день 1. листопада відбулося в Чорткові посвячення памятника поляглим, здвигненого Філією Т-ва Охорони Воєнних Могил на цвинтарі у Вигнанці. Памятник цей збудовано з бетону на могилах 12 поляглих українців і він робить дуже гарне враження.

Саме свято відбулося в такому порядку: В 10. год. рано відбулося Богослуження в церкві на Вигнанці, після свячення якого двигнувся величавий похід на цвинтар. У поході, не зважаючи на непогоду й болото, взяли участь широкі маси народу з міста і з сіл чортківського повіту. Були теж Соколи і Луги з кількох місцевостей та богато молоді. В поході несено ок. 20 вінців, з яких найкращі були від чит. „Просвіти" в Базарі (терновий з груші), від чит. „Просвіта" в Чорткові і від філії Союзу Українок у Чорткові. Інші вінки були від українських установ у Чорткові і від сільських товариств повіту. Похід робив своєю повагою і численністю велике враження.

На цвинтарі, що лежить над самим залізничим тором, спинився похід біля нового памятника. Тут довершив чину посвячення памятника о. декан Воробкевич з Білобожниці при участи 17 священиків. Співав хор „Чортківського Бояна". Після посвячення виголосив порив'ючу проповідь о. Брикович з Кривенького, а потім під памятником зложено вінки. Порядок на цвинтарі в часі цілого торжества удержували Луговики з Білобожниці і Білого. Під церквою і на цвинтарі зібрано на кошти будови памятника понад 100 зол.

Загально свято це пройшло гарно і спокійно. Поліція і взагалі органи влади поводилися коректно. На жаль не всі села і не всі священики повіту взяли участь у цім великім торжестві цілого повіту; деякі воліли в тому часі займатися своїми власними, приватними справами. Варто ще занотувати, що зараз після нашого свята староство заборонило Луговикам у Білім к. Чорткова носити однострої, не подаючи ніякої причини.

Вечером тогож дня відбулася святочна академія для запрошених гостей.

Ощадність і наші моральні пересуди.

(З нагоди свята ощадности.)

У тому, що в нас досі появилося в часописних статтях чи окремих брошурах на тему ощадности, здається, ніхто ще не займався моральною сторінкою значіння ощадности. А чейже і з того становища треба би підходити до справи ощадности, коли не хочемо попасти зпід ринви на дощ — від питомого нам нахилу до марнотравства і легкодушности в грошевих і взагалі господарських справах до осоружного скупства і захланности, або якщо хочемо запалювати лише соломяні вогні, в яких ми далі готові бути спеціялістами.

Уважаємо себе за нарід ідеалістів і дуже часто навіть зпід лоба поглядаємо на тих, що звертають нашу увагу на матеріяльну сторінку людської культури, тих безідейних матеріялістів, що землі тримаються і ніяк їх під небеса не піднесеш. І от власне думаю, що не зашкодить дещо ближче занятися тим нашим „ідеалізмом" і „матеріялізмом" з ощадностевої точки погляду.

Порівнаймо кілька частих у нас типів людей, з яких один таки дуже частенький. Живе собі нпр. „пан" чи „отець", дуже скромно ситуований. „Пан" — і тому каношитися треба і жити „відповідно до стану" (не до заробітку). Отже якоїсь бюджетової рівноваги він не узнає. (зневагою до гроша відноситься він навіть з деякою погордою), його щомісячні розходи перевищають приходи (він дуже часто навіть про це не знає) а кінець який? Або неслава, або тягар для окружения — отже також неслава. А в випадку якої „чорної години" забуває той „ідеаліст" про свої амбіції жити на відповідній стопі і про свою погорду до гроша і.. витягає руку за допомогою. Він звичайно на народні ціли не дає, книжки або журналу не запренумерує, з членськими вкладками залягає, бо має за багато „вуйків" (звичайно між жидами, а як позичить у властній інституції, то також без квасів годі почнику стягнути) і взагалі через свої довги його на ніщо не стати, крім видатків на свіжі модні річи, вистави, принятя й інші витребеньки, без яких нібито годі культурній людині, що себе шанує і має вимогу, щоби її шанували, обійтися. Ми народ милосердний, порятуємо, позичимо чи таки подаруємо, витягнемо з біди і чоловік може спокійно.. робити свіжі довги. Здається, що мало кому прийде на думку, що милосердя не все є похвальною чеснотою, і що воно може часом обом сторонам лише пошкодити.

Буває і таке, що найдеться між нами чоловік, що більше думає про завтра ніж про нинішні моди і вигоди, щоби на випадок лихої години не понижуватися, не витягати рук і не ставати тягарем суспільности. Він вправді і від датку не відкажеться, і часопис та журнал передплачує і з членськими вкладками не залягає, але всеж таки „він має, міг би і повинен би більше дати" — кажуть про нього, хоч він так само ситуований (часом і гірше) як попередній. Ми з нашими віковими пересудами все ще з більшою симпатією відносимося до людей цього першого типу ніж до другого. Ці другі видаються нам чомусь матеріялістами, егоїстами і т. д. А тим часом, здається мені всеж таки

більшим матеріялізмом і еґоїзмом є догоджувати своїм кожночасним забаганкам не оглядаючися на те, що буде завтра згл. хто буде за мої забаганки платити. Наше хибне розуміння чесноти милосердя (навіть і в чисто християнському розумінні, бож попадаємо в конфлікт з притчою про таланти) наказує нам дуже часто помагати тим, що через безвідповідальне життя і через неуміння чи неохоту відмовити собі чого небудь (хочби для самої вправи сили волі) опинилися в скрутнім положенні а нераз хотіли би ми приневолити до тої допомоги ще й інших. І власне уважаю таке наше розуміння милосердя чи взагалі гуманности дуже деморалізуючим. Бо воно зовсім не віднучує дотичної людини від життя понад стан і легкодушности видатків, а понижує її і вбиває всяку амбіцію, а тому, що рад не рад має дати незаслужену поміч відбирає охоту до умірковоного і ощадного життя, бо — мовляв — тоті бодай вистроються, забавуються, ужиють світа, а ми мусимо рахунки вирівнювати.

Або такий випадок. Знаю людину ідейну, дільну, характерну. Ситуована так, що при ощаднім та скромнішім способі життя могла не тільки прожити, але й дещо відложити на випадок напр. хвилевого безробіття то-що. На нещастя прийшла власне така скрутна година. І що тоді? Складаються б. товариші праці на тимчасовий прожиток, а дотичний (українець) просить за протекцію... езуїтів. Подумаймо собі, оскільки морально вартіснішою і вищою була би ця людина, колиб вона в щоденній життєвій боротьбі була вміла відмовити собі люксусу усе, а часом і звичайної приємности в імя великої ідеї незалежности і достоїнства одиниці, без чого не дасться подумати незалежність і вартість загалу. А ця незалежність можна добути лищень через уперте ведення боротьби в кожній хвилі і на кожному кроці; велика побіда прийде як сума отсих маленьких побід.

А вже здається, найосновніше перегруповання понять про ощадність удалосьби перевести у тої кращої половини нашої суспільности. Вже так якось склалося, що маємо від заходу сусіда, який крім віденських, празьких і власних мод нічо більше не передає нам із західних звичаїв і взагалі культури. А ми дуже скоро уляґаємо тим впливам приноровлюючись до євсіпської поговірки: „встав есп, а постав сеп“. Навіть не сниться нам, що там на заході є ще й інші обичаї і звичаї, які вартоб і в нас защіпити. Коли я раз говорив на цю тему з вільною панною, то почув таке: Може і маєте рацію, але ми проти струї плисти не можемо; всі нас відцураються і оминати будуть; вже такий дух часу. Відповім на те: якщо ми хочемо без спротиву віддаватися всякому духові часу і дати взяти себе під ноги, то зачиньмо взагалі кожде власне бажання і мету; колиж ми хочемо бути бодай деколи і підметом подій, то не вільно нам оглядатися на чужого духа часу, лише ділати так, як нам наш власний наказує. А той велить нам громадити енергію, а не її розсівати. Як не хочете, щоби вас оминали, то шукайте собі подібних, гуртуйтеся і... оминайте тамтих. Це може вам і суспільности лишень на здоровля вийти. Читав я недавно в котрійсь часописі про заснування в модерній Туреччині „Товариства ощадних жінок“. Думаю, що і у нас таке товариство мало би богато доброго зробити. Наша суспільність певно не стоїть краще і вище від турецької (бодай матеріяльно і політично) і таке товариство не булоб у нас зайвим. Почим сам спосіб ощаджування може стараючись переконувати кого-[illegible], що це не сором їти з кошиком до міста, чи в фартухах при кухні стояти, що це не добре, а [illegible] свідчить про особу, яка на кожді вечерниці мусить мати нову сукню, а що нехтує [illegible] [illegible] до[...]док це далеко краще, як жити понад стан, а в випадку якого лиха або по смерти чоловіка витягати руку за допомогою.

Якщо ідея ощадности не має спахнути у нас як один з численних соломяних огнів, то мусимо уперто і систематично не лише щадити, але й працювати над тим, щоби суспільність усвідомити, що ощадність то не щось погане, матеріялістичне, але що це одна з вищих форм ідейности, яка не є нині ентузіязмом а завтра зневірою і нарікапнями, але навпаки одна з форм ідейности, що визначила собі високу мету і кождий свій крок її підчинює. Мусимо дуже вперто, нераз наражуючи себе навіть на деяку непопулярність, працювати над зміною втертих поглядів або праділівських (чумацьких) навичок: ми мусимо усвідомити собі, що тут не так мова про **свято** ощадности, як про **буддень ощадности.** Мова про послідовну і щоденну працю в кождім напрямі, який має щонебудь спільного з ощадністю. Я напр. переконаний, що нема кращих пропагаторів всякого соціяльного невдоволення, як ті, що без праці не то живуть, але й ужвають. Нам треба перевірки наших дотеперішних поглядів, понехання перестарілих налогів і сентиментів. То може часом викликати і деякий живіщий фермент, але такий фермент буде здоровий, творчий. Коли ми трактуємо справу серіозно, то зворот в нашім економічнім поступованні як одиниць так і загалу мусить попередити зворот у нашій психіці. Наші дотеперішні пересуди, наш ложний фалшивий ідеалізм мусимо заступити розумним ідеалізмом, що був би якнайдальше від наших дитинячих необдуманих або удаваних захоплень. Як всюди, так і тут фізичний чин мусить наступити по довершенні морального чину, коли він не має остати лише несвідомим хвилевим рефлексом.

Григорій Заморока.

По широкому світі.

Страйк металевих робітників у Німеччині вростає.

Араби зібрані на віча в Єрусалимі погодилися, щоби арабсько-жидівський спір про „Стіну плачу“ передати на вирішення Ліги Націй, як цього домагається виконавчий комітет всесвітньої сіоністичної організації.

Рада комісарів у Москві має розбирати проект, чи не зменшити на 10 відсотків дотеперішніх державних урядовців.

Підчас страйку портових робітників у Борно прийшло до бійок з поліцією.

Ріжні вісти.

БУРЛИВЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

Засідання польського сойму почалося від дискусії над бюдж. преліміnарем на 1929-30 р. Перший в дискусії промовляв пос. Марек (ППС). Він закидав урядові, що досі не виконав обезпечення на старість. Теперішній бюджет є найбільший з усіх дотеперішніх, але узгляднює лише інтереси богатих. Опісля говорили пос. Рибарський (НД) і Кшижановський (ББ), який полемізував із пос. Мареком.

Після промови мін. Складковського прийшло до великої демонстрації на українських лавках, яка кінчається віддспіванням „Не пора“.

Нагле внесення про львівські події зголошено від ББ, НП, Українського Клюбу і радикалів. Усі ці внесення прийдуть на черту нарад у вівторок. Засідання, що мало було відбутися в пятницю, лише [illegible] відложено його з огляду на ці внесення на вівторок. Нагле українське внесення не могло вже прийти на денний порядок, тому марш. Дашинський допустив пос. **Хруцького** до [illegible] [illegible] Пос. Хруцький [illegible] львівські події та в імени Українського Клюбу, з цілою свідомістю відповідальности за висказані слова, називає ці події найбільшою провокацією українського народу. В таких випадках не вільно бавитися в демагогію, а на основі фактичного стану слід ствердити, що перед 10 літами впали герої українські і польські. Ваших героїв ми признаємо, але наших ви називаєте бандитами. З такого відношення випливають останні голосні події. Польська опінія спихає відповідальність за них на українців. Щодо ушкодження памятника українці заняли становище відразу. Преса нашаописала, що не вірить, щоби того могли допуститися поважні чинники, бо ми відносимся до таких памятників, як до Черв. Хреста, та колиб до того причинилися й українці, то це пояснюється цим, що поляки збещестили українські памятники, а проти того не запротестував ні один польський голос. 1. листопада святкували й ми наше свято, але поліція кіньми тратувала безборонні товпи старців, жінок і дітей. Не знаємо хто стріляв, може й українці, але сумніваємося, щоби ранених було 20 поліцаїв. Знаємо, що рят. станція не перевезла ніодного поліцая. За дальші події відповідальний воєвода Ґолуховський, бо недопустиме було оголошувати, що зневаження памятників допустилися українці, коли цього досі не доказано. Польські корпоранти зруйнували майно богато українських інституцій. Поліція цьому приглядалася. А воєвода сказав, що то українці є виною погромів. Нині — кінчив бесідник серед галасу і протестів — у Львові українці стоять поза скобками закона, а на вулиці хто хоче бє цих, що говорять по українськи.

У відповіди на промову посла Хруцького міністр внутр. справ Складковський зложив в імени уряду заяву, в якій сказав, що львівські події без найменшого сумніву викликали ці українські політики, яких одинокою метою є ширення ненависти до польської держави і польського народу. Винуватив українських послів і боронив поліцію. Скарги з українських кол мають за завдання відвернути відповідальність перед державою і власною суспільністю і перекинути її на уряд і держ. власти. Ці скарги не заслугують на віру. Просте зіставлення фактів говорить само за себе: з українців було ранених 9, всі лікуються в дома, бо їх лікування не вимагає шпиталю, з поліціїв ранених є пальною зброєю 4, всі вони є в шпиталі, а дві особи є тяжко потурбовані. З поліції є 4 ранені, а 28 потурбованих. Це доказує, що поведення поліції супроти маніфестації українців, що провокували події, було аж надто здержливе і терпеливе. Для запевнення спокою уряд не здержиться перед прикороваленими репресій до всіх цих, які незалежно від своїх функцій будуть виступаті в підбурюванні населення проти розпорядків властей або провокування нап. боїв. Уряд заявляє рівночасно, що якнайрішучіше противставиться проти всяких самовільних відплатних відрухових самозванчих. До прикороваленя репресій покликані є лише власти.

До великих авантюр прийшло вчорі у соймі між ББ і ППС, а саме, коли пос. Славек (ББ) назвав один уступ із промови пос. Марека (ППС) „безмежним хамством“. У вівторок сподіються також гострого засідання.

ДИМІСІЯ УРЯДУ ПУАНКАРЕ.

Димісія 4 радикальних міністрів, яка наступила у звязи з резолюцією на конгресі рад. партії, викликала у французьких політ. колах велику сензацію. Поміркудві рада міністрів ухвалила димісію цілого уряду. Уряд подався до димісії. Гадають, що все таки прийде лише до реконструкції уряду та що Пуанкаре далі буде його головою.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Повнотемне безтемя.

Ніколи ще не був я в такім скрутнім фейлетоністичнім настрою, як ось на протязі цих кількох памятних днів.

Поминаю те, що легко міг стати інвалідом від шкла, кулі чи палки; поминаю, що в хату можуть кожної хвилі звитися неприємні гості і ще запросити мене до себе; поминаю те, що як усміхнуся, то люди йдуть у розтіч від мене... Все те я поминаю, бо це річі занадто мої особисті, а мій індивідуальний страх нецікавий нікому.

Я знаю, що Шановні Читачі злі трохи на мене. Бо як-же ні?! Стільки подій, стільки вражінь, стільки стільного, а малого фейлетону нема.

Виходить, що або малий фейлетоніст десь-небудь упокоївся собі, або з Баторія не перепускають малих фейлетонів, або вкінці, що фейлетоніст угодовець.

А тимчасом він живий і здоровий та весь час продумує над тим, що має написати. Не так написати як видрукувати, бо написати може що хоче.

Ось, наприклад, написав я втора фейлетон і сховав до одної шуфляди, написав другий — сховав до другої, третій ношу при собі, а четвертий і шестий в серці.

Котрий з них може побачити світ, це одному Богові відомо.

Перечитую один — цензура не перепустить, переглядаю другий — прокуратор сконфіскує, розбираю третій — перейде тільки підпис...

Нема виходу!

Хоч сядь та пиши про гарну погоду, про пожовкле листя, про срібнолиту Полтву, чи приємну львівську атмосферу.

А знову ці річі виглядалиб дико на тлі останніх подій, які польська преса старалася спершу зробити більшими, а тепер намагається зробити меншими.

Але, як я вже сказав, нема виходу...

Отже:

Сонце латідним промінням золотить дахи львівських камениць. Деінде відбивається в шибах, як... гиканям, деінде заглядає до середини як злодій. Пожовкле листя разом з подертими книжками весело стрибає по вулицях і згадує весну. Ситі, вдоволені, походжають люди вулицями, а розкотистий сміх лунає звідусіль. Нема захмурених облич, нема неприязних очей. Всюди радість, усюди вдоволення. Осінь сміється — свято скрізь...

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Займиття „Діла“.** Вчорашнє число „Діла“ займило львівське староство за деякі уступи зі статтей „Тра[illegible]дні“ і „Сірий бізнес“, за цілу статейку під назвою „Першолистопадові арештування в Тернополі“, за [illegible] частину статейки „Ще про розвязання відділу „Рідної Школи““ і [illegible] коментар до статейки „Що їх провокує“.

— **На покриття шкід,** спричинених демонстрантами в „Просвіті“ зложив о. радн. Олександер Стефанович 20 зол.

— **На харчі для арештованих.** До одного з наших старших львівських громадян заходила бідно одіта жінка з просьбою передати від неї 5 золотих на харчі для арештованих студентів. А на харчі для арештованих студентів іншу жінка зібрала збірку між своїми товаришками на тую саму ціль 18 золотих і кошик яблок. Можна сподіватися, що таких щирих, милосердних сердець найдеться між нашими людьми богато.

Ще одні шиби. Інформують нас, що в ночі з 2-го на 3-го листопада напали невідомі типи на дім при вул. Пісковій ч. 4 і вибили вікна в партеровому помешканні бідного [illegible] Ціла родина мешканця Палима Кудиша [illegible] Кудиша спала. Збудили й [illegible] до середини [illegible]

— **Історія одного вікна.** В часі четвергових першолистопадових демонстрацій [illegible] „Просвіту“ [illegible] „Просвіти“ [illegible]

Крулик. В понеділок 5-го листопада з. Osl: робітник свій візок перед своєю крамницею, як нею користувався якийсь робітник. Показалося, що робітник випозичив візок у жида з Краківської площі Фенига. П. Осл віддав справу на поліцію. Там виявилося, що візок забрав сторож з камениці ч. 28 при Бляхарській вул. Шпак, що подав себе на поліції за польського інвалида. Шпак продав візок жидові за 15 зол. Обох і Шпака і Фенига поліція арештувала, а візок вернув до першого свого власника.

— **Неясне самовбивство** розслідковатиме львівська поліція у звязку зі смертю 25-літньої асистентки дентиста Зандерера, Фусдевичевої, яка застрілила себе в робітні свого шефа та нареченого.

— **Кріваве весілля.** Підчас весілля в Ліщанах відомий з поліційних реєстрів М. Мусикович-Вунгелла застрілив через вікно 18-літню Катерину Войтович і втік. Нема тижня, щоби не приходила вістка з сіл про криваві порахунки на весіллях, де пристрасти розбурхані алькоголем вкладають людям у руки ножі та револьвери.

— **Катастрофи.** У Ілінцях перевернулось прогулькове авто з дітьми; 10 тяжко ранених. У Рожанській пущі в деревляних бараках згоріло 5 робітників, а 15 тяжко попарених. У Городку пожежа забрала 8 хати і 9 шпіхлірів.

— **Національний Музей у Львові** мав у місяці жовтні 57 чисел (110 предметів приросту до загального числа 26.776, головно з історії мистецтва. Між тим замітна є візантійська оловяна привісна булла-пльомба X—XI ст. з св. Димитрієм та фрагменти романсько-візантійських камінних капітелів та колюми з колишніх княжих церков у Крилосі. Жертводавцями були пп.: болгарське посольство в Празі, Величко Ф., видавництво Дільмонт у Мільгавзен (Альзація), д-р Видра О. (Прага), о. крил. Гірняк Ю., о. Горницький В., Гриневичева К., етнографічний музей у Празі, Музикова Яр., о. дек. Пастернак І., д-р Пастернак Яр., Пясецкі Е. (Рига), о. крил. Рабій Ф., д-р Ривак В., д-р Січинський В. (Прага), Стрянський А. (Прага), о. Трицецкий, д-р Ідзелл С. (Краків), укр. університет у Празі, Чайковський Л., Януш Б. Крім того заходом з Москви закуплена там директором д-ром Свєнціцьким партія стародруків та видань з історії мистецтва. В музею інсталювали наново одну салю гуцульського мистецтва та другу старих портретів, закінчили порядкувати відділ доісторичної та протоісторичної археольогії та працювали над листковим катальогом знимок і рисунків церковної архітектури. Друк німецького видання Іконопису XV—XVI. ст. вже закінчений, за днях зачнеться друкувати атлас його. Приготовляється виставка війни 1914—1917 р. Директор Музею взяв участь у міжнароднім конгресі істориків людового мистецтва, що відбувся в Празі в днях 7—12. X. ц. р. та виголосив там реферат на тему: „Основні напрямні історичного поділу українського народнього мистецтва". — **Я. П.**

— **Музей Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові** мав у місяці жовтні 30 чисел (215 предметів) приросту до загального числа 18.270, головно з археольогії та топографії. На це зложились дари пп.: Андруховича А., видавн. комісії „Рідної Школи", д-ра Левицького В., Матейка М., Полянського Ю., Садовської Ст., Стечишина Ю. (Канада) та Франка Петра, за що складає всім їм Управа Музею щиру подяку. Музей відвідало за цей час 135 осіб.

— **Ріжні вістки.** У Дрездені виходить цими днями книжка Троцького в нім. перекладі „Справжня ситуація в Росії", яка була сконфіскована в Москві. — У західних стейтах Америки впали великі снїги. — Згідно з останньою статистикою Мельборн має мільйон мешканців. — Директор американського „Резервного Банку" Стронг, що саме помер, лишив майно пів міл. дол. — Занедужав поважно славний бельгійський скрипач Ізаї, що має тепер 70 літ. — В околицях Білгороду прийшло до кривавої бійки між двома таборами циган; трьох убили, 27 ранили. — У Харкові помер несподівано 75-літній проф. Н. І. Кравців. — Головний комітет від репертуару московських театрів заборонив нову пєсу М. Булгакова „Бег" у „Художественим Театрі". Коли місяць тому читали цю пєсу у Станіславського, присутний Горкий заявив, що пєса повинна мати великий успіх.

— **Рекорди.** Жінка ген. Чанг-Кай-Шека вибрана членом законодатного комітету в Нанкіні. — Група американських антикварів купила „Сієнську Мадонну" Рафаеля за 150.000 фунтів і портрет леді Комптон кисти Райнольдса за 100.000 фунт. — Цими днями зїхались на спільний бенкет представники всіх головних галузей промислу Сполуч. Держав; були там Форд, король авт. Райт і Куртіс, — летунства, Едісон — винаходів, Шваб — сталево-залізного промислу, Розенвальд — торгівлі, Істман — фільм і фотографії, Фаерстон — гуми. Всі разом мають вони більш 10 міліярдів дол. майна! — Напередодні „Свята Перемиря" піде з фляндрських піль до Англії 22 міл. червоних маків. Минулого року з такої продажі зібрали 650.000 фунт. шт.

— **Проміння проти злодіїв.** В одній льондонській крамниці ограбленій минулого року поставили тепер новий апарат, що має хоронити добро перед злодіями. Є це незриме проміння, яке випускає спеціяльний апарат, коли його торкнеться людське тіло. Досить, щоби злодій наблизився до залізної каси, а апарат дає сигнали у всьому будинку і двері та вікна автоматично зачиняються. Злодій попадає в пастку і жде на поліцію. У стіні схована лямпа, з якої йде інфрачервоне проміння на чутливий екран получений з електричним вилучником. Електрична струя вводить у рух дзвінки, сигнали та механізм, що зачиняє вікна та двері. Усе має бути так просте як у сензаційних оповіданнях.

Театри.

Великий Міський Театр:
Середа 7-го, г. 7·30 веч. „Галька", опера.
Четвер 8-го, г. 7·30 веч. „Цирулик севільський", гостинний виступ Турської і Райчева.

Кіна.

„Аполльо": „Президент".
„Лев": „Дикунка".
„Оаза": „Тітанік".
„Палас": „Поворот з неволі".
„Фатаморгана": „Виродження".

З театру.

Лисинецький „Гриць".

Лисиничі! Хто про них не знає, хто не чув на святах читалень „Просвіти" львівського повіту їх знаменито вишколеного хору? А ось недавно в минулому місяці загостив на Личаків їх театральний гурток з безсмертним „Грицем" і вивів його на маленькій сцені Личаківської читальні на прочуд гарно.

Саля битком набита. Хто дістався на перше місце, мусить досидіти до самого кінця, бо ніяк не пробється крізь лаву публики. А на сцені йде стара, а все нова історія любови якої епільогом смерть. Аматори грають, мов родилися акторами, а властиво не грають, а переживають цілою душею трагедію обоїх молодих. Іноді затрачуємо свідомість, що це театр, так природною виходить Маруся (Мушинська), особливо в сцені з ворожкою і в останній дії, коли в божевіллю подає отрую Грицеві. А той Гриць (Гарасимчук) — парень, хоч куди! Не даром в нене за плечима перешептуються личаківські дівчата: „Але гарний собі!" Знаменито віддає свою ролю мати Марусі (Анна Гураль), а її прегарний в співі, сильний голос і мистецька гра чарують усіх. Старий батько так поважно виглядає, такий старечий в нього голос, що ніхто не повірив би, що в дійсности це молоденький хлопець (Микола Гараба). До головних осіб з Потапом (Драгав) і Хомою (Михайло Шипаровський) достроюються гідно всі інші: знаменитий сміхотворець Дмитро (Славко Вендиш), ворожка, Галина (Кася Шипаровська) і Дарина (Гапа Бедрій). А гуртові сцени дівчат і парубків, співи, забави, танці, ще гарніше вийшли би, якщо мали би вони де розвернутися — але дарма! сцена маленька і розмахові жести артистів раз-враз стрічають обмежений простір.

Конст. Малицька.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Д-р Іван Микита, адвокат у Старім Самборі, що в червні отворив канцелярію, помер в понеділок дня 5. листопада в. р. В. І. П.

Нові книжки й журнали.

Катря Гриневичева: **„Шоломи в сонці".** Історична повість. В-во „Ізмарагд", Львів, ст. 184.

Д-р Володимир Левицький: **„Гадки про життя".** Львів, 1928. Накладом автора. Ст. 14, формат 16°.

„Перша книжечка", повістково-образковий букварь для першої кляси вселюдних шкіл. Львів, 1928. Накладом державного видавництва шкільних книжок. Ст. 96, формат 8°.

„Літературно-Науковий Вістник". Книжка XI. за листопад 1928. Зміст: Евген Маланюк: Антимарія; Леонід Мосендз: Сонет співцеві; Микола Ковальський: Грудень; Наталя Лукіянович: Воєнний лікар; Арсен Кара: Зоряним вечером; Юрій Липа: Література; Леонід Мосендз: Помста; Юрій Косач: Якимова рекрутчина; Олена Теліга: Весняне; Петер Альтенберг (пер. Ст. Федюшкової): Vita ipsa; Антін Крезуб: Повстання проти гетьмана і січові стрільці; Іван Гончаренко: Побачення з Дірком Костером і голяндська література; Василь Біднов: Перші два академ. роки Камянецького Університету; Сер Галагад: Толстой (док.); М. Чирський: Утома; О. Мицюк: Випародовлення селянства на еміграції; Грудень: Дніпрове; Ж. Пердрієль — Васер: Бретонський націоналізм; Арсен Кара: Під вечір; О. В.: Смерк одної ідеї; Ев. Маланюк: Репліка; Д. Скитський: Поняття правди як біольогічної функції; М. Ковальський: Портрет; Л. Ромен: Бездумні манівці. — З листів до редакції. — Бібліографія. — Нові книжки.

„Вісти з Лугу", письмо присвячене луговим і січовим справам, просвіті і науці; місячник. Львів, жовтень 1928, ч. 10.

„Жіноча Доля", двотижневик для українського жіноцтва. — Коломия, 1. листопада 1928, ч. 21, Рік вид. IV.

„Більшовик України", політично-економічний журнал Ц. К. КП(б)У. Ч. 19. з дня 15. жовтня 1928. Державне Видавництво України. Зміст: Відозва ЦК. КП(б)У до всіх членів КП(б)У. — М. Козлов: Більше уваги до висування робітників. — В. Богуцький: Соціяльний напрямок сільсько-господарського кредиту в весняній засівній кампанії. — Я. Ліфшіц: Проблеми боротьби з алькоголізмом. — В. Арнаутов: Про труднощі на шляху розвитку дитячого комуністичного руху. — Д. Мерфі: Боротьба за новий провід англійської робітничої кляси. — М. Якубович: Комсомол Західної України в боротьбі за молодь. — К. Вінярський: Національні меншости на Західній Україні та завдання КПЗУ. — Критика й бібліографія: А. Віткуп, С. Каплан, М. Павлов: „Хозяйство Украины" в 1927—28 году.

Літопис Українського Друку, орган Державної Бібліографії, щотижневе видання Української Книжкової Палати. Ч. 37—38 з 22. вересня 1928 р.

idem, Ч. 39. з дня 30. вересня 1928.

idem, Ч. 40. з дня 6. жовтня 1928.

„Вольное Казачество" — „Вільне Козацтво", двухнедельный журнал литературный й политический. Ч. 22. з 25. октября 1928. Прага.

„Pracownik Drzewny", organ Związku Zawodowego Urzędników Przemysłu Drzewnego Rzeczypospolitej Polskiej. Rok I (V.), Lwów, w Listopadzie 1928. N-o 6.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.
Турійськ
8. XI. Маруся Богуславка
9. XI. Циганка Аза.
10. XI. День і Ніч.
11. XI. Вій. 846 7—?

В гуманістичній дівочій гімназії „Рідної Школи" в Тернополі є до обняття посада учителя (льки) математики і фізики на висші кляси. Зголошуватися сейчас. — Управа 878 2—2

Відчит д-ра Дм. Донцова. „Маса і провід" відбудеться в четвер, дня 8-го п. м. о год. 6. веч. в салі „Бесіда" в „Нар. Домі" заходом Т-ва допомоги емігрантам з Вел. України. 886 1—1

На будову українського шпиталя „Народної Лічниці" у Львові зложили від липня в дол.: Володимир Кульматицький 5, Обєднання Українських Організацій з Америки 75; в зол.: Ал. Сандурський 60, інж. В. Нагірний 20, Д-р Панчишин (збірка) 160, Д-р Сонєвицький, Ст. Самбір 100, Комітет у Празі (Д-р Дурделло) 445. — Усім жертводавцям складає Управа Лічниці подяку; дальші жертви проситься присилати на книжочку 8.330 Краєвого Союза Кредитового 1—1

Громадяне!

Чи Ви зложили жертву на Всенародній Дар Українським Інвалідам? Складайте негайно! Вашої помочі чекають вірні сини Українського Народу!

Подяка.

Всім тим, що опікувалися нашою найдорожчою Опікункою Анною Павлик підчас її тяжкої недуги і зайнялися її похоронами складають щиру подяку — **Марія Полонцар, Ст. Полонцар-Мазурова, інж. Кирило Мазур.** 1—1

НАДЗВИЧАЙНИЙ

Загальний Збір

Союза Українських Приватних Службовників „СУПРУГА"

у ЛЬВОВІ

відбудеться в неділю дня 25. листопада 1928 р. в годині 9-тій рано в домівці при вул. Коперника ч. 26. з таким порядком нарад: 1) Відкриття Збору і вибір голови Збору. 2) Веріфікування протоколу з останніх Загальних Зборів. 3) Звіт Провірної Комісії. 4) Перевибір Головної Ради. 5) Внесення і запити. — Якщо в означеному часі не явиться на Зборі одна третя часть всіх членів, потрібних до правосильности нарад, відбудеться о годині 10-ій рано того самого дня, в тій самій салі і з тим самим порядком нарад другий Загальний Збір, який рішатиме без огляду на число присутніх членів. — Головна Рада „Супруга". — Львів, дня 3. листопада 1928 року. 884

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.